

CAMPI QUI PUGUI, QUE ARRIBEN ELS POETES

INFANCIA I POESIA

Que tots els infants són poetes és una realitat cognoscible fins pel més llec en la matèria. Juntament amb la tòpica innocència dels infants, un conglomerat de factors naturals, innats i augmentats en bona mesura pels mestres orientatius i anti-dogmàtics, com ara l'esperit poètic són anul·lats per l'esperit social conformista que transforma aquestes característiques, com és sabut, en uns elements d'alienació, d'integració. Des de fa temps, i no cal remuntar-se a les edicions de poemes i proses antològiques que la Generalitat, la Mancomunitat o qui fos regalava o venia als alumnes d'escoles catalanes, la poesia va entrant a les escoles. En forma de llibres o d'antologies expresses i de nous materials aptes per a treballar conjuntament alumnes i mestres. Tinc a mà un catàleg d'una editorial especialitzada en literatura i pedagogia infantil i constato com les aportacions poètiques són mínimes. I recordo com un dels poetes joves més interessants està posant en aquesta editorial així com en l'ensenyament de mestres i si bé a les classes que ens va fer a Rosa Sensat ens parlava de la poesia per a infants, les publicacions poètiques en català per a nens i nenes es poden comptar amb els dits de la mà.

¿Som a les beceroles? ¿No interessa realitzar poesia per infants? A França ja fa força temps que han treballat aquesta parcel·la de l'ensenyament i Jacques Charpentreau constata agudament totes les influències de la societat i la poesia de l'infant: «La publicitat ho sap bé, ai-

xò; utilitza el tema de la innocència infantil per «fer poesia» i vendre aigua, cervesa, sabó, etc., tot amb bons sentiments. Fins i tot arriba a justificar el «Budget Militaire» per la infància. Grans cartells amb tancs, avions, canons i el rètol: «Rien n'est trop cher pour les défendres». Prestigi de la innocència». Charpentreau, de la mateixa manera que constata els elements negatius de la poesia infantil, també constata els elements que poden aportar cultura, sensibilitat, art, harmonia... a l'infant.

Jugar amb els mots, i no solament a la classe de llengua catalana, esdevé una circumstància agradabilíssima per a l'alumne quan es fa amb intel·ligència, preparació i ganxo. Té, a un altre nivell, el mateix valor que el teatre per a infants, car s'obren noves perspectives, s'afirmen els trets d'una personalitat ja definida, i, en definitiva, s'ensenya perfectament la relació entre la llengua, la ment i la societat. El llibre que tinc entre mans de Charpentreau és coherent, racional, complet i lliga amb el d'Armand Got, «La Poémaria», publicat el 1928. En aquesta data Got ja es proposava defugir tots els «poemes» que fossin sermons, i presenta una antologia de poemes infantils, segons Charpentreau, força útil i escaient, car fuig del didacticisme tronat i dels poemes moralitzadors tipus manual del nen ben educat, faules, rondalles o auques.

A totes les escoles catalanes hi hauria d'haver dins la biblioteca una secció de poesia on hi hagués diverses antologies, llibres d'or de la poesia infantil, dels quals encara no en tenim cap de complet, discos per a la dicció, l'entonació, la claredat, etc. L'animador/a d'aquest hipotètic Club de Poesia tindria una feina immensa, car paral·lelament a l'exposició dels poetes —Carner, Papasseit, Pere Quart...— que són comprensibles per la mainada, hi hauria unes activitats ben específiques: lectures col·lectives, representacions teatrals d'obres poètiques, representacions pictòriques d'obres escaients, com ara els Bestiaris, creació poètica per part dels alumnes, discussions... Però si la bona voluntat de l'animador/a és gairebé la principal eina per a aquesta promoció, cal demanar:

- Una antologia de poesia infantil.
- Un llibre del mestre, per dir-ho d'alguna manera, sobre el Club de Poesia.
- Treballs sobre el tema infància i poesia com els de Charpentreau.

JOSEP M. FIGUERES